

af lifränta åt inom församlingarne födde barn och önsknigar om framgång och allmänt deltagande för det goda ändamålet befrämjande, och jag är viss, att ett sträfvande till framkallande af visshet derom, att de förmåner, hvilka det varit insättarnes afsigt att bereda, icke bör eller kan undertryckas, enär det kan kraftigt medverka till stora fördelar för ganska många i en tid, som stundar.

Jag får därför värdsamt hemställa,

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utfärda föreskrift om verkställande af erforderliga anteckningar i kyrkoböckerna rörande insättningar i lifränte- och kapital-försäkringsanstalter.

Stockholm den 25 Januari 1878.

S. Johnson,
från Jönköpings län.

N:o 51.

Af Herr W. Farup: Angående lagbestämmelser rörande skogsafverknings-kontrakt.

På samma gång våra lagar för att förbygga skogarnes vanvård och utrotande icke medgifva, att skogsmark hvarken genom försäljning eller på annat sätt får skiljas från ett hemmans öfriga skattejord på evärdelig tid, så har vår lagstiftning i andra riktningar blifvit tydd på så sätt, att det tillåtits på viss tid — nemligen intill 50 år, som nära nog är detsamma som för alltid — att upplåta skogsmark med rättighet att afverka och bortföra all derpå befintlig skog, hvilken rätt domstolarne godkänt, vid att för densamma lemna in-teckning uti det hemman, från hvilket skogen blifvit skild.

Det torde icke kunna bestridas, att så beskaffad lagstiftning är en orimlighet. Medan på ena sidan befaras, att om skogsmark på evärdelig tid blef skild från öfriga skattejorden, så kunde hemmanets bestånd hotas och skattevrak uppstå, och om den föll i en vinningslysten spekulant's händer, så skulle denne må hända icke draga i betänkande att förstöra derpå befintlig skog, ehuru han i alla fall måste hafva största vinsten utaf att vårda densamma, för att äfven i framtiden deraf kunna erhålla afkastning, så har man på andra sidan medgifvit, att samma skog får upplätas för ändamål att på viss tid utrotas och förstöras till obotlig skada för efterkommande.

Att inköpa skogsmark på evärdelig tid för ändamål att vårda skogen är alltså förbjudet, men att köpa afverkningsrätten på viss tid, för ändamål att förstöra skogen — det medgifves af vår lagstiftning.

Följderna häraf hafva icke heller uteblifvit, och svåra missbruk hafva framkallats och framkallas årligen, i synnerhet i de norra provinserna under missväxtår, då tränga tider inträffa, och der laga skiften icke blifvit förrättade. För att afhjelpa ögonblickets tvång, ofta äfven för att bibehålla grännsämjan och till följd af påtryckningar och agitationer, tvingas mången att emot obetydlig ersättning afhända sitt hemmans skog, så att framtida besutenhet i hög grad försvåras.

Att alldeles förbjuda skogsafverkningskontrakt eller upplåtelse af nyttjanderätt till skog vore orimligt; deremot skulle det säkerligen föra till ett godt resultat, om skäligen inskränkningar göras uti rättigheten att genom sådana kontrakt få skilja skog från skogsmark, så att jordegarens intresse för vården af sin skog icke förslappas, och icke större rättigheter öfverlätas afverkaren, än som kunna vara förenliga med skogens framtida bestånd, i hvilket afseende jag anhåller få i det hufvudsakligaste åberopa mina motiv i motionen N:o 79 till sistlidne års Riksdag.

Det är klart, att ju kortare tiden kan bestämmas för sådana upplåtelse, desto mera framkallas hågen hos jordegaren att vårda skogen, för att så snart som möjligt åter kunna afsluta något förmånligt kontrakt — om han ej sjelf har tillfälle att afverka sin skog — lika visst som upplåtelsen af rättighet för annan person att afverka äfven den omogna skogen eller för små dimensioner i hög grad skall verka menligt på skogens framtida afkastning och bestånd.

Möjligtvis äro åsigtterna delade i olika landsdelar med afseende å dimensionerna, till följd af der rådande olika förhållanden, ity skog kan tåla starkare afverkning, der vilkoren för återväxten äro gynsamma, men detta torde vara af föga betydelse, såsom jordegarens rätt att sjelf

afverka hvad som kan vara förenligt med skogens vård derigenom icke kränkes.

Jag anhåller alltså vördsamligen få föreslå:

att Riksdagen för sin del måtte besluta, att skogsafverkningskontrakt eller upplåtelse af skog till annan person för att medföra laga verkan icke få afslutas på längre tid än fem år från den dag aftal skett eller upptaga träd af mindre dimensioner än tio decimaltum i diameter en fot från marken, eller alternativt, med afseende å dimensioner, att Kongl. Maj:t, allt efter förhållandenas natur i olika landsdelar, för dessa måtte bestämma de minimidimensioner, som genom sådana kontrakt få försäljas till afverkning.

Och anhålles, att min motion måtte till vederbörligt Utskott remitteras, med rättighet för detta att vidtaga de modifikationer, som kunna finnas af behofvet påkallade.

Stockholm den 24 Januari 1878.

Willh. Farup.

Häri instämna:

P. A. Hellgrén.

L. J. Fahlander.

N:o 52.

Af Herr Jonas Jonasson i Gullaboås: Om förhöjning af anslaget till lärarens och lärarinnors aflöning vid folk- och småskolor, m. m.

Sistlidet år den 19 Maj aflät Riksdagen en underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan, det täcktes Kongl. Maj:t bereda sådan ändring af gällande föreskrifter i fråga om folk- och småskolors aflöning, att för lärare eller lärarinna vid folk- och småskola, äfvensom biträdande